

ODARTUS (1) *sb m*

N sg odartus.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam cytat z Herburta).

Człowiek nie mający mieszkania, włóczęga; w funkcji rzeczownika:

Szereg: »odartus albo gołota«: O tychże nieosiadłych ludziach. IEśli nieosiadły/ albo inaczéy/ Odártus/ albo gołotá którémukolwiek byłby w czym winien/ ma odpowiadać w łądzie Grodzkim o każdą rzecz. SarnStat 524.

Synonimy: gołota, nieosiadły.

JB